

svijet, nego treba biti spremna za istinski dijalog sa svijetom. U novom okruženju i teologija mora naći novi jezik vjere koji će biti razumljiv suvremenicima. U tom je kontekstu bitno da teologija nastupi nadahnuta Kristovim evanđeljem, a ne kao institucija koja želi moć. Samo će se tako demistificirati laži, zablude i obmane sekularne eshatologije.

Na kraju, želim istaknuti da je u knjizi »Metamorfoze kulture – teološko

prepoznavanje znakova vremenâ u ozračju znanstveno-tehničke civilizacije« Tonči Matulić učinio izuzetno uspješan izlet na mjesto koje spaja filozofiju, sociologiju, etiku, bioetiku i prirodne znanosti. Smatram da je djelo »Metamorfoze kulture« izniman doprinos hrvatskoj filozofiji, znanosti i kulturnoj baštini uopće.

Krunoslav Brčić-Kostić

Dražen Zetić: *Čudesni dani* (O ljubavi), Zagreb, Euroknjiga, 2009.

Izvirući iz samozatajnosti pjesničkoga svijeta, na pokatkad pomalo stidljiv nagovor o ljubavnoj čežnji, tankočutno mladenačka duša progovara u vremenu gdje je malo mjesta za čaroban odsjaj ljubavi. Ponirući kroz stihove, upripodobljuju se snažni (u pojedinim trenucima potresni) odjeci onoga što skućeno čuči u čovjeku, iščekujući svoj pravi čas. Tako i sam Dražen Zetić potihom progovara o svojim doživljajima nečega što iz njegove blizine nezaustavljivo iščezava. Nečemu, čemu se zameće svaki trag i gdje žive tek pokoji obrisi kišnih zora, sunčanih podneva, razigranih glasova djece na ulici... i dragih trenutaka rađanja zaljubljenosti.

Ovaj mladenački spis o veličanstvenim vrhuncima ljubavi riše sumorno

podneblje gradskih vreva prozračnim poetskim bojama vedrog raspoloženja. Jarkim plavetnilom. Mediteranskim ozračjem. Svježim danima. Osjenčanim mjestima gdje se dvoje zaljubljenih, odvijeka potajno susreću i razilaze. Naposljetku i pomalo sjetno Zetić zamjećuje da uvijek ostaju samo jeke zagrljaja koji nekad u jesenskim večerima naglo zabole, neuhvatljivi poljupci što iznenada (kao iz zasjede) zaskoče ranjiva čovjeka, uvijek iznovice s pitanjima »Hoćemo li stići?« – jer nas vazda vrijeme udaljuje – kolikogod se požurivali. Je li nekad uzalud!? Ono nam svaki put nanovo zapliće korake. Izmiče. Nezaustavljivo curi... potamnjuje želje da se neke stvari u životu ipak sazda u lijepe brončane kipove, porculanske figure... da zapečaćene ostaju u svijetlim danima kad smo bili sretni. Zadržati sreću, vječna je borba jednog maloga ljudskog života...

U Zetićeveim otkucajima srca, prebivaju i šapatom sačuvane mile tajne srca, dani kad se biće otvaralo neočekivanim događajima, kad se »budni« čovjek sljubljuje s drugim bićem, i postaje jednim čovjekom... jednim cijelim voljenim bićem.

Također se u lirici pejzaža ostvaruje osebujna poetika prostora. Uz poetiku prostora, pojavljuju se i pjesnički utisci modrih morskih pejzaža. Pa je tako nezaobilazno spomenuti i simpatičnu suigru mijena godišnjih doba, kako su tekstovi hotimično nastajali, te nadasve mističnu (kontemplativnu) komponentu koja se neprimjetno probija kroz blagi lirski oratorij besjedovnih stihova. Uz kontemplativnu (ljubavnu) dimenziju nagovora neočekivano se pojavljuje i

autentična kozmička vizija ljubavi mladoga pjesnika, koja dolazi do izražaja u kratkim nanizanim fragmentima. Povrh spomenute kontemplativne i kozmičke iz prikrajka riječi prisutni su i mnogi motivi s cvjetnim dekorom, stvarajući prirodan ambijent kakav manjka u modernoj umjetničkoj riječi.

Svi ti pokušaji i ostvaraji kulminiraju u središtu samog naziva djela *Čudesni dani* (O ljubavi). Odista, što naposljetku drugo reći, nego da su dani kad se čovjek zaljubljuje uvijek čudesni... s kojim dojmom i sam privodim kraju ovih tek nekoliko crtica o dražesnom opusu mladoga pjesnika.

Arsen Dedić

Jean Baudrillard, *Inteligencija zla ili pakt lucidnosti*, Zagreb, Naklada Ljevak, 2006, s francuskoga preveo Leonardo Kovačević

S vremena na vrijeme i svjetska filozofska scena porađa svoje zvijezde. Iako bi se teško moglo reći da na njoj postoji usustavljen star-sistem, poput holivudskog, ipak se uvijek upravo neke filozofe pita kako procjenjuju svjetsko-političke događaje, te kakav je njihov stav prema nekim globalno medijskim zbivanjima.

Primjerice, neupitna je u tom kontekstu uloga Slavoj Žižeka Nema značajnijeg medijsko-političkog događaja u protekloj dekadi o kojemu se nije oglasio taj »div iz Ljubljane«. I svi su čekali takav njegov istup. Jednako su tako nakon izbijanja Iračkog rata Jürgen Habermas, već poslovični njemački intelektualni autoritet i filozofski arbitar, te nedavno preminuli svestrani filozof Jacques Derrida – uz sudjelovanje još nekolicine poznatih intelektualaca – podastrli Deklaraciju o europskom identitetu. No još prije